

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 20 czerwca 2015 roku Sąd Rejonowy dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi, XI Wydział Pracy i Ubezpieczeń oddalił odwołanie J. W. od orzeczenia Wojewódzkiego Zespołu do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w Województwie (...) w Ł. z dnia 29 października 2014 roku w przedmiocie ustalenia wyższego stopnia niepełnosprawności i zmianę wskazań.

Powyższe orzeczenie zapadło w oparciu o następujące ustalenia faktyczne.

Wnioskodawca jest z zawodu ekonomistą. Ostatnio był zatrudniony w Instytucie (...), od 2012 r. przeszedł na emeryturę.

Orzeczeniem z dnia 8 września 2006 r. Miejski Zespół do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w Ł. zaliczył wnioskodawcę do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności na stałe z powodu schorzeń o symbolach 11 – I, 09 – M.

U wnioskodawcy stwierdza się nadciśnienie tętnicze, stan po cholecystektomii (w 2008 r.), stan po sfinkterotomii i usunięciu złożu (...) (w 2009 r.), podejrzenie stłuszczenia wątroby, WZW typu B w wywiadzie, kamicy nerkową, stan po prostatektomii z powodu raka (w 2006 r.), zwyrodnienie kręgosłupa z dyskopatią, zwyrodnienie stawu kolanowego, otyłość.

Od 2007 r. choroba nadciśnieniowa wnioskodawcy przebiega bez powikłań, otrzymuje te same leki, uzyskano normalizację ciśnienia tętniczego. W dokumentacji lekarskiej w ostatnich trzech latach nie opisywano objawów niewydolności krążenia. Po wykonaniu w 2009 r. usunięcia złożu z powodu kamicy nerkowej wnioskodawca odczuwa dolegliwości dyspeptyczne, nie był kierowany do poradni gastrologicznej. Badaniem przedmiotowym w zakresie jamy brzusznej nie stwierdza się odchyłeń od normy. Nie stwierdza się objawów niewydolności wątroby. Nie stwierdza się również wznowy procesu nowotworowego. Główne dolegliwości wnioskodawca zgłasza ze strony narządu ruchu.

U wnioskodawcy stwierdza się nadto objawy przewlekłych zaburzeń dezadaptacyjnych z wiązanych z chorobą nowotworową. Zaburzenia te nie dają podstawy do zaliczenia wnioskodawcy do znacznego stopnia niepełnosprawności.

Ponadto u wnioskodawcy stwierdza się dyskopatyczne zmiany zwyrodnieniowe kręgosłupa w odcinku lędźwiowo – krzyżowym z subiektywnym zespołem bólowym, zmiany zwyrodnieniowe kolana lewego bez istotnego upośledzenia funkcji z subiektywnym zespołem bólowym, wygojone częściowe uszkodzenie ścięgna Achilles prawego (w roku 2000) bez upośledzenia funkcji, otyłość – zespół przeciążeniowy. W badaniu przedmiotowym biegły nie stwierdzał cech niestabilności kolana lewego spowodowanych uszkodzeniem więzadła krzyżowego przedniego. Poza niewielkim przeprostem w stawie kolanowym lewym biegły nie stwierdzał innych odchyłeń od stanu prawidłowego. Stan narządu ruchu uzasadnia zaliczenie wnioskodawcy do lekkiego stopnia niepełnosprawności. W badaniu przedmiotowym nie stwierdzono bowiem znacznego upośledzenia funkcji lokomocji i związanej z tym możliwości samodzielnego poruszania się.

Dokonując powyższych ustaleń Sąd oparł się na opiniach biegłych uznając je za przydatne dla rozpoznania sprawy. Biegli wydali opinii po zapoznaniu się z dokumentacją lekarską, przeprowadzili wywiad chorobowy i dokonali badania lekarskiego.

Wnioskodawca słusznie zwrócił uwagę w piśmie z dnia 30 stycznia 2015 r., k. 43, że biegły internista w sposób niewyczerpujący odniósł się do oceny stanu zdrowia psychicznego wnioskodawcy oraz dolegliwości ze strony narządu ruchu. Zasięgnięto zatem dodatkowo opinii biegłego psychiatry oraz ortopedy. Natomiast dolegliwości ze strony układu krążenia, układu moczowego zostały przez biegłego uwzględnione. Biegły wskazał, że u wnioskodawcy

w ostatnich latach nie opisywano cech niewydolności układu krążenia, wziął również pod uwagę dolegliwości dyspeptyczne. Do pozostałych zarzutów biegły ustosunkował się w opinii uzupełniającej.

Wnioskodawca podniósł, że w 2006 r. dotychczasowe schorzenia uzasadniały przyznanie mu umiarkowanego stopnia niepełnosprawności. Wskazać jednak należy, że wówczas wnioskodawca był leczony z powodu choroby nowotworowej, która obecnie jest wyleczona i nie stwierdza się wznowy.

Występujące nieścisłości w opinii biegłego psychiatry, a dotyczące faktów z życia wnioskodawcy, na które zwrócił on uwagę w piśmie z dnia 22 kwietnia 2015 r., /k. 67/ nie dyskwalifikują wniosku końcowego biegłego. Decydujące jest to, że biegły postawił prawidłowe rozpoznanie lekarskie (przewlekłe zaburzenia dezadaptacyjne), którego wnioskodawca nie kwestionował.

Nie można się zgodzić z wywodem wnioskodawcy zawartym w piśmie z dnia 20 października 2015 r., /k. 130/, że opinie biegłych są nieprzydatne dla rozpoznania sprawy, bowiem biegi nie cierpią na takie choroby jak wnioskodawca. Po pierwsze wnioskodawca nie może wiedzieć czy i jakie schorzenia mają biegli. Po wtóre każda osoba w sposób subiektywny inaczej odczuwa swoje dolegliwości. Odczucia subiektywne, jakie wnioskodawca opisuje w swoich pismach procesowych nie mogą być podstawą ustalenia stopnia niepełnosprawności. Bieli sądowi dysponując dokumentacją lekarską oraz badaniem wnioskodawcy mieli obowiązek dokonania ustaleń przesłanek zaliczenia do stopnia niepełnosprawności opierając się na wiedzy medycznej oraz doświadczeniu zawodowym, a nie subiektywnych odczuciach własnych bądź badanego.

Sąd oddalił wniosek o przesłuchanie świadka Z. W., bowiem tego rodzaju dowód w sprawie o ustalenie stopnia niepełnosprawności jest nieprzydatny. Ustalenie stanu faktycznego sprawy wymagało wiadomości specjalnych, których mogli Sądowi dostarczyć jedynie biegli sądowi lekarze. Biegli wydali opinie po przeprowadzaniu wywiadu lekarskiego oraz po zapoznaniu się z dokumentacją lekarską. Zeznania świadka nie wniosłyby do sprawy nowych okoliczności.

W oparciu o tak ustalony stan faktyczny Sąd Rejonowy podniósł iż stosownie do treści 4 ust. 1, 2, 3, 4 ustawy z dnia 27 sierpnia 1997 r. o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych (Dz. U. Nr 123 poz. 776 z późniejszymi zmianami) do lekkiego stopnia niepełnosprawności zalicza się osobę o naruszonej sprawności organizmu powodującą w sposób istotny obniżenie zdolności do wykonywania pracy, w porównaniu do zdolności, jaką wykazuje osoba o podobnych kwalifikacjach zawodowych z pełną sprawnością psychiczną i fizyczną, lub powodującą ograniczenia w pełnieniu ról społecznych dające się kompensować przy pomocy wyposażenia w przedmioty ortopedyczne, środki pomocnicze, lub środki techniczne. Do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności zlicza się osobę o naruszonej sprawności organizmu nie zdolną do pracy albo zdolną do pracy jedynie w warunkach pracy chronionej lub wymagającej częściowej albo czasowej pomocy innych osób w celu pełnienia ról społecznych. Do znacznego stopnia niepełnosprawności zalicza się osobę naruszonej sprawności organizmu niezdolną do pracy albo zdolną do pracy jedynie w warunkach pracy chronionej i wymagającą w celu pełnienia ról społecznych, stałej lub długotrwałej opieki i pomocy innych osób w związku z niezdolnością do samodzielnej egzystencji (naruszenie sprawności organizmu w stopniu uniemożliwiającym zaspakajanie bez pomocy innych osób podstawowych potrzeb życiowych, za które uważa się przede wszystkim samoobsługę, poruszanie się, komunikację).

W ocenie Sądu z dokonanych ustaleń wynika, iż nie zostały spełnione przesłanki zaliczenia wnioskodawcy do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności. Wnioskodawca jest zdolny do pracy na otwartym rynku pracy, nie wymaga pomocy innej osoby w celu pełnienia ról społecznych

W myśl art. 8 ust 1 ustawy z dnia z dnia 20 czerwca 1997 r. Prawo o ruchu drogowym (...) karta parkingowa uprawniająca między innymi do nie stosowania się do niektórych znaków drogowych dotyczących zakazu ruchu lub postoju, w zakresie określonym przepisami, o których mowa w art. 7 ust 2 wydawana jest osobie niepełnosprawnej o obniżonej sprawności ruchowej. Warunkiem uzyskania przez osobę niepełnosprawną o obniżonej sprawności ruchowej, kierującą pojazdem samochodowym karty parkingowej jest posiadanie przez kierowcę wydanego przez

zespół do spraw orzekania o niepełnosprawności orzeczenia zgodnie z przepisami ustawy z dnia 27 sierpnia 1997 roku o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych (Dz. U Nr 123 poz.776 ze zm).

Zgodnie z brzmieniem art. 6b ust 3 pkt 9 ostatnio powołanej ustawy w brzmieniu nadanym przez 4 pkt 1 ustawy z dnia 23 października 2013 roku o zmianie ustawy - Prawo o ruchu drogowym oraz niektórych innych ustaw (Dz.U.2013.1446) zmieniającej ustawę z dniem 1 lipca 2014 r. w orzeczeniu powiatowego zespołu, poza ustaleniem niepełnosprawności lub stopnia niepełnosprawności, powinny być zawarte wskazania dotyczące między innymi spełniania przez osobę niepełnosprawną przesłanek określonych w art. 8 ust. 3a pkt 1 i 2 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. - Prawo o ruchu drogowym (Dz. U. z 2012 r. poz. 1137, z późn. zm.), przy czym w przypadku osób niepełnosprawnych zaliczonych do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności spełnienie tych przesłanek może zostać stwierdzone jedynie w przypadku ustalenia przyczyny niepełnosprawności oznaczonej symbolem 04-O (choroby narządu wzroku), 05-R (upośledzenie narządu ruchu) lub 10-N (choroba neurologiczna).

Przy czym zgodnie z art. 8 ust 3 a ustawy Prawo o ruchu drogowym (...) kartę parkingową wydaje się:

- 1) osobie niepełnosprawnej zaliczonej do znacznego albo umiarkowanego stopnia niepełnosprawności mającej znacznie ograniczone możliwości samodzielnego poruszania się;
- 2) osobie niepełnosprawnej, która nie ukończyła 16 roku życia mającej znacznie ograniczone możliwości samodzielnego poruszania się;
- 3) placówce zajmującej się opieką, rehabilitacją lub edukacją osób niepełnosprawnych mających znacznie ograniczone możliwości samodzielnego poruszania się.

Mając to na uwadze Sąd skonkludował, iż w stanie prawnym od dnia 1 lipca 2014 roku karta parkingowa może być wydana osobie o obniżonej sprawności ruchowej legitymującej się znacznym lub umiarkowanym stopniem niepełnosprawności mającej znacznie ograniczone możliwości poruszania się, a przy tym przypadku osób niepełnosprawnych zaliczonych do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności spełnienie tych przesłanek może zostać stwierdzone jedynie w przypadku ustalenia przyczyny niepełnosprawności oznaczonej symbolem 04-O (choroby narządu wzroku), 05-R (upośledzenie narządu ruchu) lub 10-N (choroba neurologiczna).

Żaden akt prawny, w tym rozporządzenie Ministra Gospodarki, Pracy i Polityki Społecznej z dnia 15 lipca 2003 roku w sprawie orzekania o niepełnosprawności i stopniu niepełnosprawności (Dz.U.2003.139.132 z późn.zm) nie określa szczegółowo standardów w zakresie kwalifikowania do uprawnień w zakresie karty parkingowej poprzez wskazanie jakie kryteria należy brać pod uwagę przy ocenie znacznego ograniczenia możliwości poruszania się. W stanie prawnym do dnia 1 lipca 2014 roku wystarczającą była do przyznania karty parkingowej przesłanka ograniczenia możliwości poruszania się przez osobę niepełnosprawną,

W ocenie Sądu pod uwagę zatem przy ocenie przesłanki znacznie ograniczonej możliwości poruszania się należy brać pod uwagę całokształt okoliczności ustalonych w sprawie dotyczących aktualnego stanu zdrowia osoby niepełnosprawnej w kontekście zakresu i rodzaju ograniczeń w codziennym funkcjonowaniu spowodowanych naruszoną sprawnością organizmu wpływających na możliwość poruszania się osoby niepełnosprawnej. Przy tym ograniczenia możliwości poruszania się muszą mieć charakter znaczny(za słownikiem języka polskiego – spory, pokaźny, niemały). Niewątpliwie, jeżeli chodzi o schorzenia o kodzie 05 –R znacznym ograniczeniem możliwości poruszania się będzie na przykład stan wymagający poruszania się osoby przy pomocy wózka inwalidzkiego, kul czy balkoników.

W myśl art. 6 ust 1 ustawy 23 października 2013 roku o zmianie ustawy - Prawo o ruchu drogowym oraz niektórych innych ustaw (Dz.U.2013.1446) karty parkingowe wydane na podstawie dotychczasowych przepisów, zachowują ważność do dnia określonego jako data ważności karty, nie dłużej niż do dnia 30 czerwca 2015 r. Osobom zaliczonym do znacznego stopnia niepełnosprawności, posiadającym ważne orzeczenie wydane przez powiatowy zespół do spraw orzekania o niepełnosprawności i mającej przyczynę niepełnosprawności oznaczoną symbolem 04-O (choroby

narządu wzroku), 05-R (upośledzenie narządu ruchu) lub 10-N (choroba neurologiczna), zawierające wskazanie o spełnieniu przesłanek uprawniających do uzyskania karty parkingowej na podstawie przepisów dotychczasowych - kartę parkingową wydaje się na podstawie tego orzeczenia (art. 6 ust 2 ustawy).

A zatem wcześniejsze orzeczenie wnioskodawcy o umiarkowanym stopniu niepełnosprawności z 2006 roku zawierające wskazania do przyznania karty parkingowej, dokonywane na mocy wcześniej obowiązujących przepisów dawało ważność karcie parkingowej wydanej wnioskodawcy jedynie do dnia 30 czerwca 2015 roku.

Wnioskodawca podniósł także zarzut naruszenia jego praw nabytych, wobec tego, iż wcześniej wydane orzeczenie o niepełnosprawności z 2006 roku ustalające u wnioskodawcy umiarkowany stopień niepełnosprawności i uprawnienia do karty parkingowej, było orzeczeniem wydanym na stałe.

Odnosząc się do powyższego Sąd Rejonowy podniósł, iż zasada ochrony praw nabytych nie ma charakteru absolutnego. W wyroku z 12 września 2000 r., K. 1/2000 Trybunał Konstytucyjny stwierdził, że z konieczności zachowania praw nabytych nie można wywodzić obowiązku ustawodawcy kreowania identycznych uprawnień dla innych osób.

U podstaw praw nabytych znajduje się dążenie do zapewnienia jednostce bezpieczeństwa prawnego i umożliwienia jej racjonalnego planowania przyszłych działań. Konstytucyjna zasada ochrony praw nabytych nie wyklucza stanowienia regulacji ograniczających lub znoszących prawa podmiotowe. Ocena dopuszczalności wyjątków od zasady ochrony praw nabytych wymaga, zdaniem Trybunału, rozważenia na ile oczekiwanie jednostki dotyczące ochrony praw nabytych jest usprawiedliwione, ponieważ zasada ochrony praw nabytych chroni wyłącznie oczekiwania usprawiedliwione i racjonalne. Nadto uzasadnieniem naruszenia zasady ochrony praw nabytych może być w szczególności potrzeba zapewnienia realizacji innej wartości istotnej dla systemu prawnego, choćby nie była ona wprost wyrażona w tekście przepisów konstytucyjnych. (wyrok z 4 stycznia 2000 r., K. 18/99).

Sąd podkreślił też, iż uprawnienia do kary parkingowej związane są ściśle z przesłanką niepełnosprawności, która może ulegać zmianie na przestrzeni czasu, w zakresie ustalonego chociażby jej stopnia. Podobna sytuacja dotyczy chociażby świadczeń rentowych, związanych z przesłanką niezdolności do pracy. Jak przyjął SN w uchwale z 12.12.2011 r. (I UZP 7/11, OSNP 2012, Nr 9-10, poz. 123), również rencista, którego prawo do świadczenia zostało ustalone prawomocnym wyrokiem sądu "na stałe" (w poprzednim stanie prawnym), jest zobowiązany poddać się badaniom lekarskim, jeżeli są one niezbędne do ustalenia prawa do świadczeń określonych w obecnie obowiązującej ustawie o emeryturach i rentach. Wobec tego orzeczenie o uprawnieniach do karty parkingowej w orzeczeniu wydanym na stałe nie pozbawia do ponownej oceny przesłanek warunkujących przyznanie prawa do tego rodzaju ulg w aspekcie przesłanek określonych mocą przepisów odnoszących się do przesłanek niepełnosprawności i ograniczeń w zakresie możliwości samodzielnego poruszania się w późniejszym czasie, po wydaniu wcześniejszego orzeczenia.

Sąd Rejonowy wskazał też, iż projekt ustawy o zmianie ustawy –Prawo o ruchu drogowym oraz ustawy – Kodeks wykroczeń, który wpłynął do Sejmu zakładał dokonanie zmiany przepisów prawa w celu wyeliminowania lub co najmniej znaczącego ograniczenia przypadków posługiwania się przez kierowców sfałszowanymi kartami parkingowymi oraz kartami wydanymi osobom, które zmarły. Założony cel zamierzano osiągnąć poprzez rezygnację z bezterminowych kart parkingowych i zastąpienie ich kartami z określonym, maksymalnym 5 – letnim terminem ważności, wprowadzenie zabezpieczeń technicznych karty parkingowej oraz utworzenie centralnej ewidencji kart parkingowych. W trakcie prac legislacyjnych projekt nowelizacji Prawa o ruchu drogowym został znacznie zmodyfikowany. Zaproponowano dodanie przesłanki „znacznie ograniczonych możliwości samodzielnego poruszania się”. Zawężony został także krąg podmiotów, którym wydaje się kartę parkingową, nie obejmuje on bowiem osób zaliczonych do lekkiego stopnia niepełnosprawności. Ze stenogramu posiedzenia Komisji Infrastruktury i Komisji Polityki Społecznej i Rodziny z dnia 28 sierpnia 2013 roku wynika, iż ustalono, że całkowita liczba kart parkingowych znajdujących się w obiegu jest zbyt duża, przez co korzystanie uprawnienia do parkowania na miejscach postojowych przeznaczonych dla pojazdów osób niepełnosprawnych jest coraz trudniejsze. W związku z powyższym Podkomisja potwierdziła, że istnieje potrzeba zasadniczego zweryfikowania przesłanek uprawniających do otrzymania karty parkingowej i uznała, że przywilej posiadania tej karty powinien przysługiwać wyłącznie osobom o znacznym lub umiarkowanym stopniu niepełnosprawności, u których występują zarazem ograniczenia w samodzielnym poruszaniu

się. Stanowisko Podkomisji zostało zaakceptowane przez komisje sejmowe, a zaproponowane przez nią rozwiązania legislacyjne – po przejściu całego procesu legislacyjnego – stały się obowiązującym prawem.

Uzasadnieniem zatem dla dokonanych zmian były potrzeby zapewnienia innych istotnych wartości istotnych dla systemu prawnego.

Apelację od powyższego orzeczenia w całości wniósł wnioskodawca domagając się zmiany zaizkrzonego wyroku i ustalenia umiarkowanego stopnia jego niepełnosprawności z prawem do karty parkingowej.

W uzasadnieniu swego stanowiska podniósł, iż zarówno Sąd jak i badający go biegli nie uwzględnili przedstawionych przez niego wyników badań jak i zaświadczeń lekarskich wskazujących zarówno na schorzenia kręgosłupa jak i schorzenia określone symbolami M-47, M-51, G-17, I-10, M-16, M -48, M -47, uzasadniające przyznanie mu umiarkowanego stopnia niepełnosprawności jak i świadczące o znacznych ograniczeniach w zakresie narządu ruchu co winno skutkować wydaniem karty parkingowej. W ocenie apelującego ustawa Prawo o ruchu drogowym, w sprawie zasad wydawania kart parkingowych narusza też konstytucyjną zasadę praw słuszenie nabytych. Ustanawiając bowiem nowe kryteria warunkujące otrzymanie prawa do karty parkingowej pozbawiła w sposób dyskryminujący część osób niepełnosprawnych posiadających dotychczas kartę parkingową uprawnień do posługiwania się tym dokumentem.

Sąd Okręgowy w Łodzi zważył co następuje.

Apelacja nie zasługuje na uwzględnienie.

W ocenie Sądu Okręgowego, Sąd pierwszej instancji wydał trafne orzeczenie, znajdujące oparcie w zebranych w sprawie materiale dowodowym i obowiązujących przepisach prawa.

Wbrew twierdzeniom apelacji, Sąd drugiej instancji nie dopatrył się w postępowaniu pierwszoinstancyjnym naruszenia przepisów prawa materialnego czy przepisów postępowania, skutkujących koniecznością zmiany bądź uchylecia zaskarżonego wyroku.

Art. 233 § 1 kpc. stanowi, iż Sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów, według własnego przekonania na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału.

Zgodnie z zaś z treścią art. 278 § 1 kpc. dopuszczenie dowodu z opinii biegłego następuje w wypadkach, gdy dla rozstrzygnięcia sprawy wymagane są wiadomości „specjalne”. Dopuszczenie dowodu z opinii biegłego następuje więc wówczas, gdy dla rozstrzygnięcia sprawy potrzebne są wiadomości, wykraczające poza zakres wiadomości przeciętnej osoby posiadającej ogólne wykształcenie. Wobec tego biegłym może być jedynie osoba, która posiada wskazane wiadomości potrzebne do wydania opinii i daje rękojmię należytego wykonania czynności biegłego.

W ramach przyznanej swobody w ocenie dowodów – art. 233 kpc, Sąd I instancji powinien zbadać wiarygodność i moc dowodu z opinii biegłego sądowego dokonując oceny tego dowodu według własnego przekonania i na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału. (wyrok SN z 2003-10-30 IV CK 138/02 Legalis). Niemniej jednak polemika z opinią biegłego nie uzasadnia zarzutu naruszenia art. 233 § 1 kpc (wyrok SN z 2002-01-09 II UKN 708/00 Legalis). Dla obalenia twierdzeń biegłego specjalisty nie wystarcza bowiem przeświadczenie strony, iż fakty wyglądają inaczej, lecz koniecznym jest również rzeczowe wykazanie, iż wystawiona przez biegłego opinia jest niespójna bądź merytorycznie błędna.

Dowód z opinii biegłych jest przeprowadzony prawidłowo, jeżeli sądy uzyskały od biegłych wiadomości specjalne niezbędne do merytorycznego i prawidłowego orzekania, a tylko brak w opinii fachowego uzasadnienia wniosków końcowych, uniemożliwia prawidłową ocenę jej mocy dowodowej (wyrok SN z 2000-06-30 II UKN 617/99 OSNAPIUS 2002/1/26).

Zdaniem Sądu II instancji niewątpliwym jest, że ocena stopnia niepełnosprawności wnioskodawcy oraz związanych z nim wskazań, w tym do spornego przyznania karty parkingowej, wymaga wiadomości specjalnych i musi znaleźć oparcie w dowodzie z opinii biegłych nie zaś tylko subiektywnym odczuciu zainteresowanej rozstrzygnięciem strony.

W rozpoznawanej sprawie Sąd Rejonowy uczynił podstawą swego rozstrzygnięcia opinie biegłych lekarzy internisty gastroenterologa M. Ł., psychiatry E. W. i ortopedy M. S.. Wskazani biegli w oparciu o dokumentację medyczną zgromadzoną w sprawie oraz przedmiotowe badanie wnioskodawcy zgodnie stwierdzili, iż wnioskodawcę charakteryzuje jedynie lekki stopień niepełnosprawności.

Z punktu widzenia internisty u wnioskodawcy schorzenia serca układu krążenia oraz przewodu pokarmowego nie dają podstawy do zaliczenia go do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności. W 2006 r. wskazane schorzenia uzasadniały przyznanie mu umiarkowanego stopnia niepełnosprawności jednakże towarzyszyła im choroba nowotworowa obecnie wyleczona i nie ma objawów wznowy. Zaburzenia te nie dają więc obecnie podstawy do zaliczenia wnioskodawcy do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności.

Pod względem psychiatrycznym u wnioskodawcy stwierdza się nadto objawy przewlekłych zaburzeń dezadaptacyjnych z wiązanych z chorobą nowotworową, te nie stanowią jednak podstawy do podwyższenia stwierdzonego stopnia niepełnosprawności.

Ponadto u wnioskodawcy stwierdza się dyskopatyczne zmiany zwyrodnieniowe kręgosłupa w odcinku lędźwiowo – krzyżowym z subiektywnym zespołem bólowym, zmiany zwyrodnieniowe kolana lewego bez istotnego upośledzenia funkcji z subiektywnym zespołem bólowym, wygojone częściowe uszkodzenie ścięgna Achilles prawego (w roku 2000) bez upośledzenia funkcji, otyłość – zespół przeciążeniowy. W badaniu przedmiotowym biegły ortopeda nie stwierdzał cech niestabilności kolana lewego spowodowanych uszkodzeniem więzadła krzyżowego przedniego. Poza niewielkim przeprostem w stawie kolanowym lewym biegły nie stwierdzał innych odchyłeń od stanu prawidłowego. Stan narządu ruchu nie uzasadnia zaliczenia wnioskodawcy do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności. W badaniu przedmiotowym nie stwierdzono bowiem znacznego upośledzenia funkcji lokomocji i związanej z tym możliwości samodzielnego poruszania się.

W konsekwencji biegli zgodnie orzekli, iż brak jest wskazań w zakresie przyznania wnioskodawcy karty parkingowej, gdyż wnioskodawca nie spełnia przesłanek określonych w art. 8 ust. 3 lit. a) Ustawy z dnia 20 czerwca 1997 roku Prawo o ruchu drogowym (t.j. Dz. U. z 2012, poz. 1137 ze zm.).

Podkreślenia wymaga fakt, iż w postępowaniu przed Sądem I instancji strona powodowa nie była ograniczona co do możliwości przedstawienia swych twierdzeń i dowodów w kwestiach istotnych dla rozstrzygnięcia. Wnioskodawca wskazywał, iż nie zgadza się z opiniami biegłych bowiem posiadane przez niego schorzenia uzasadniały zaliczenie go orzeczeniem z dnia 8 września 2006 r. przez Miejski Zespół do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w Ł. do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności na stałe a generalnie stan jego zdrowia nie uległ poprawie (polepszył się jeśli chodzi o schorzenia onkologiczne a pogorszył z uwagi na stan narządów ruchu). Jednakże poza wyżej przytoczonym stwierdzeniami subiektywnie oceniającymi stan zdrowia nie sformułował żadnych zarzutów, które ujawniałyby nieprawidłowości w wydanych przez ww. biegłych opiniach.

Sąd Okręgowy zgadza się zatem z oceną Sądu pierwszej instancji, iż wszystkie złożone w sprawie opinie biegłych lekarzy, w zakresie oceny stanu zdrowia wnioskodawcy były rzetelne, sporządzone zgodnie z wymaganiami fachowości i niezbędną wiedzą w oparciu o całość dokumentacji lekarskiej zgromadzonej w aktach sprawy, wywiad i szczegółowe badanie wnioskodawcy. Wynikające z nich wnioski były logicznie i prawidłowo uzasadnione, nadto nie zawierały braków i wyjaśniały wszystkie okoliczności istotne dla rozstrzygnięcia sprawy. Z tych też względów w ocenie Sądu Okręgowego brak postaw do przyjęcia, iż uzyskane od biegłych wiadomości specjalne, nie były wystarczające do merytorycznego i prawidłowego rozstrzygnięcia.

Natomiast nie sposób przyjąć, jak wywodzi skarżący, iż Sąd I instancji bezpodstawnie oparł rozstrzygnięcie na opiniach biegłych lekarzy specjalistów, pomijając orzeczenie o stopniu niepełnosprawności wydane w dniu 8 września 2006 r., przez Miejski Zespół do Spraw Orzekania Niepełnosprawności w Ł. (na mocy którego zaliczono wnioskodawcę do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności na stałe z przyczyn oznaczonych symbolami 11- I, 09-M) i opierając się na nowych przepisach ustawy Prawo o ruchu drogowym - które w sprawie zasad wydawania kart parkingowych naruszają konstytucyjną zasadę praw słusznie nabytych- w sposób nieuprawniony pozbawił go uprawnienia do posiadania tej karty.

Odnosząc się do powyższego wskazać należy, iż Sąd rozważył cały zebrany w sprawie materiał dowodowy i na jego podstawie trafnie wywiódł, iż wnioskodawca w chwili orzekania przez (...) był osobą niepełnosprawną w stopniu lekkim. Zauważyć należy, iż ustalenie stopnia niepełnosprawności wiąże się z obecnie istniejącymi i stwierdzonymi schorzeniami, których weryfikacja stała się konieczną wolą ustawodawcy poprzez wprowadzenie nowych przepisów Prawo o ruchu drogowym, pozwalających na ponowne wydanie kart parkingowych jedynie na stricte określonych zasadach. Regulacja ta ma charakter powszechnie obowiązujący - dotyczy wszystkich dotychczas uprawnionych, nie sposób więc twierdzić, iż w wyniku jej wprowadzenia doszło do dyskryminacji którejkolwiek z grup niepełnosprawnych. Znaczącym jest również - co dostrzegł już Sąd Rejonowy - iż zasada praw nabytych nie ma charakteru absolutnego a uzasadnieniem dla dokonanych zmian były potrzeby zapewnienia innych wartości istotnych dla systemu prawnego w tym pozbawienia prawa do kart parkingowych osób, u których nie występują w rzeczywistości znaczne ograniczenia w samodzielnym poruszaniu się. Nowelizacja prawa w tym zakresie miała charakter legalny. Stąd też Sąd orzekający także na etapie apelacji, nie ma podstaw do odmowy jej stosowania. Podniesione przez skarżącego zarzuty w tej materii nie mogą zatem przynieść spodziewanych przez niego skutków procesowych.

W ocenie Sądu Okręgowego, w świetle materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie brak było zatem podstaw do uznania, że wnioskodawca w chwili orzekania był osobą o umiarkowanym stopniu niepełnosprawności oraz osobą z naruszoną sprawnością organizmu, w takim stopniu, iż charakteryzowało go znacznie ograniczenie możliwości samodzielnego poruszania się.

Zgodnie z art. 8 ust. 3 litera „a” ustawy o ruchu drogowym (Dz. U. z 2012 r. poz. 1137, z późn. zm.), kartę parkingową wydaje się osobie niepełnosprawnej zaliczonej do znacznego albo umiarkowanego stopnia niepełnosprawności mającej znacznie ograniczone możliwości samodzielnego poruszania się. Ponadto, zgodnie z art. 6b ust. 3 pkt. 9 ustawy z dnia 27.08.1997r o rehabilitacji zawodowej i społecznej /.../-Dz.U. z 2011, nr 127, poz.721, ze zm., w orzeczeniu powiatowego zespołu, poza ustaleniem niepełnosprawności lub stopnia niepełnosprawności, powinny być zawarte wskazania dotyczące w szczególności spełniania przez osobę niepełnosprawną przesłanek określonych w art. 8 ust. 3a pkt 1 i 2 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. - Prawo o ruchu drogowym (Dz. U. z 2012 r. poz. 1137, z późn. zm.), przy czym w przypadku osób niepełnosprawnych zaliczonych do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności spełnienie tych przesłanek może zostać stwierdzone jedynie w przypadku ustalenia przyczyny niepełnosprawności oznaczonej symbolem 04-O (choroby narządu wzroku), 05-R (upośledzenie narządu ruchu) lub 10-N (choroba neurologiczna).

Wprawdzie na gruncie niniejszej sprawy niekwestionowana jest obniżona sprawność wnioskodawcy z uwagi na lekki stopień niepełnosprawności, jednakże biegli lekarze nie potwierdzili oceny wnioskodawcy co do konieczności jego podwyższenia i zaliczenia go do osób niepełnosprawnych w stopniu umiarkowanym. W świetle zaś obowiązującej obecnie - przywołanej regulacji, posiadanie co najmniej tego stopnia niepełnosprawności (przy zastrzeżeniu dysfunkcji narządu wzroku albo upośledzenia narządu ruchu czy choroby neurologicznej) warunkuje przyznanie karty parkingowej. Bezspornym jest również, iż u wnioskodawcy występuje dysfunkcja narządu ruchu, zmiany zwyrodnieniowe kręgosłupa powodujące niepełnosprawność, jednakże w stopniu mniejszym, niż znaczne ograniczenie możliwości samodzielnego poruszania się. Biegli wskazali wprost, iż u wnioskodawcy nie występują objawy mogące powodować istotne ograniczenie sprawności ruchowej. Wobec powyższego przyjąć należało, iż skarżący nie spełnia przesłanek z art.8 ust. 3a ustawy z dnia 20 czerwca 1997 roku „Prawo o ruchu drogowym”. Żądania apelacji nie mogły zatem zostać uwzględnione.

Na marginesie dla porządku podnieść również należy, że jeżeli wnioskodawca uważa iż jego stan zdrowia i stopień jego sprawności od chwili wydania zaskarżonego orzeczenia przez (...) uległ pogorszeniu uprawnia to wnioskodawcę do wystąpienia z nowym wnioskiem w tym przedmiocie. Powyższe nie może zaś służyć do podważenia rozstrzygnięcia prawidłowo uwzględniającego okoliczności faktyczne istniejące w chwili orzekania.

Orzeczenie Sądu I instancji w pełni zatem odpowiada prawu.

Biorąc powyższe pod uwagę, Sąd Okręgowy na podstawie art. 385 kpc. oddalił apelację wnioskodawcy jako bezzasadną.

Przewodnicząca: Sędziowie: